

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zastoupen JUDr. Janem Mikšem, advokátem, se sídlem Na Slupi 15, Praha 2, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, za účasti: **I) Ing. Z S., II) M. K., III) J. P.**, všichni zastoupeni JUDr. Emilem Flegelem, advokátem, se sídlem K Chaloupkám 2, Praha 10, **IV) MUDr. V. L., V) Ing. M. S., VI) Městská část Praha 6**, se sídlem Československé armády 601/23, Praha 6, o žalobě na vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2011, č. j. PÚ 7392/92/2, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 51/2015, o návrhu osob zúčastněných na řízení I) až III) na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

I. Městský soud v Praze **je povinen** ve věci vedené u něj pod sp. zn. 10 A 51/2015, vydat rozhodnutí ve věci samé nejpozději ve lhůtě do **15. 3. 2019**.

II. Osobám zúčastněným na řízení I) až III) **se přiznává** náhrada nákladů řízení ve výši 4.719 Kč, která jim bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejich zástupce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh a vyjádření městského soudu

[1] Návrhem ze dne 21. 11. 2018, který Městský soud v Praze obdržel dne 30. 12. 2018 a předal Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 1. 2019, se osoby zúčastněné na řízení I) až III) [dále též „navrhovatelé“] domáhají určení lhůty k provedení procesního úkonu – vydání rozhodnutí ve věci vedené městským soudem pod sp. zn. 10 A 51/2015.

[2] V návrhu uvádějí, že řízení o žaloby bylo zahájeno již 25. 3. 2015. Pro navrhovatele má věc zásadní význam, neboť ani téměř po 26 letech od uplatnění restitučního nároku dne 30. 12. 1992 nebyl protiprávně odejmutý pozemek vrácen majitelům, aby s ním mohli volně nakládat. Po vleklém řízení Ministerstvo zemědělství vydalo rozhodnutí ze dne 11. 8. 2011, č. j. PÚ 7392/92/2, kterým určil, že osoby zúčastněné na řízení, resp. jejich právní předchůdci, jsou vlastníky pozemku. Dne 19. 10. 2011 podal žalobce žalobu podle § 244 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), kterou se domáhal určení, že osoby zúčastněné na řízení nejsou vlastníky pozemku a nahrazení rozhodnutí Ministerstva zemědělství tímto výrokem. Současně žalobce požádal soud o vydání usnesení, kterým odloží právní moc rozhodnutí Ministerstva zemědělství. Obvodní soud pro Prahu 6 usnesením ze dne 23. 12. 2011, č. j. 11 C 304/2011 – 19, právní moc rozhodnutí odložil do právní moci rozhodnutí o žalobě. Obvodní soud následně řízení o žalobě přerušil z důvodu podané správní žaloby na vyslovení nicotnosti rozhodnutí dne 25. 3. 2015. Navrhovatelé brojí proti porušení základních lidských a ústavních práv. Občan má na základě principu právní jistoty právo spolehnout

se na věrohodnost státu při plnění jeho závazků. Svou nečinností ve věci zasahuje soud do práva na soudní a jinou právní ochranu.

[3] Městský soud ve vyjádření k návrhu uvedl, že v senátu 10 předchází této věci nevyřízené žaloby; věci jsou projednávány podle pořadí nápadu s výjimkou věcí, u kterých zákon stanoví přednostní projednání nebo které nejsou řešeny věcně. Aktuální stav počtu věcí časově předcházejících je (k datu nápadu věci po zrušení předchozího rozhodnutí městského soudu) celkem 164. Věcí, které je soud povinen projednat a rozhodnout přednostně je evidováno celkem 82. V daném případě soud neshledal závažné důvody pro přednostní projednání podle § 56 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí ve věci lze očekávat nejdříve ve druhém čtvrtletí roku 2019.

II. Podstatný obsah spisu městského soudu

[4] Z předloženého spisu soud zjistil, že žalobce podal žalobu na vyslovení nicotnosti shora popsaného (bod [2] usnesení) rozhodnutí žalovaného dne 25. 3. 2015. Podle žalobce na věc nebylo možno aplikovat zákon o půdě; žalovaný proto nebyl příslušný ve věci rozhodnout.

[5] Přípisem ze dne 1. 4. 2015 městský soud vyzval žalobce k předložení plné moci pro zástupce, který podal žalobu ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy. Žalobce dne 1. 4. 2015 plnou moc do spisu založil. Přípisem ze dne 16. 4. 2015 soud vyzval případné osoby zúčastněné na řízení o tom, že je u něj vedeno řízení o žalobě, poučil je o jejich právech dle § 34 odst. 3 s. ř. s. a vyzval je, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení vyzvání oznámily, zda budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Téhož dne zaslal žalovanému žalobu a výzvu k předložení správního spisu ve lhůtě jednoho měsíce; poučil jej též o složení senátu, možnosti namítat podjatost a vyzval jej k vyjádření případného požadavku na nařízení jednání ve věci.

[6] Osoby zúčastněné na řízení v soudem stanovené lhůtě oznámily, že budou v řízení uplatňovat svá práva. Přípisem ze dne 30. 6. 2015 soud urgoval u žalovaného předložení správního spisu a vyjádření k žalobě, a to ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy. Dne 1. 7. 2015 soud obdržel vyjádření navrhovatelů a osoby zúčastněné na řízení V) k podané žalobě spojený s návrhem na odmítnutí žaloby pro nepřípustnost. Žalovaný soudu dne 16. 7. 2015 sdělil, že správní spis byl zaslán Obvodnímu soudu pro Prahu 6 k jeho sp. zn. 11 C 304/2011. Dne 23. 7. 2015 žalovaný požádal o prodloužení lhůty k vyjádření do 31. 7. 2015. Dne 28. 7. 2015 žalovaný nahlížel do soudního spisu a dne 3. 8. 2015 podal vyjádření k žalobě.

[7] Dne 25. 9. 2015 požádal městský soud Obvodní soud pro Prahu 6 o zapůjčení spisu zn. 11 C 304/2011. Městský soud následně zjistil, že spis byl předán Městskému soudu v Praze k rozhodnutí ve věci pod sp. zn. 24 Co 180/2015, vrácen bude do konce měsíce října 2015. Soud dne 5. 11. 2015 vyzval žalobce k předložení podané civilní žaloby a usnesení č. j. 11 C 304/2011 – 185. Dne 7. 11. 2015 žalobce této výzvě vyhověl.

[8] Městský soud usnesením ze dne 11. 11. 2015, č. j. 10 A 51/2015 – 57, žalobu pro opožděnost odmítl. Žalobce proti usnesení brojil kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud obdržel dne 4. 12. 2015 a na jejímž základu rozsudkem ze dne 10. 2. 2016, č. j. 6 As 273/2015 - 26, usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městskému soudu byl jeho spis vrácen dne 11. 3. 2016. Dne 11. 4. 2017 zaslal městský soud svůj spis Obvodnímu soudu pro Prahu 6 na základě jeho žádosti ze dne 31. 3. 2017. Spis byl vrácen dne 20. 4. 2017. Dne 9. 7. 2018 soud vyzval účastníky řízení, aby ve lhůtě jednoho měsíce sdělili aktuální stanovisko ve věci nebo nové rozhodné skutečnosti pro rozhodnutí o žalobě. Ve vyjádření ze dne 9. 8. 2018 žalovaný uvedl, že setrvává na svém procesním stanovisku. Dne 21. 12. 2018 požádal městský soud Obvodní soud pro Prahu 6 o sdělení, zda a kdy žalovaný

pokračování

předložil ve věci sp. zn. 11 C 304/211 správní spis a kde se momentálně nachází. Téhož dne přeposlal vyjádření žalovaného ostatním účastníkům řízení. Dne 30. 12. 2018 pak městský soud obdržel nyní projednávaný návrh.

[9] Z připojeného spisu Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 11 C 304/2011 soud ověřil pravdivost tvrzení shrnutých v bodu [2] usnesení.

III. Posouzení věci

[10] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, které je upravené v § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, jež je zakotveno zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[11] Důvodnost návrhu na určení lhůty soud posuzuje podle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně není bez významu ani § 56 odst. 1 s. ř. s., podle kterého soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně.

[12] Za porušení práva na projednání věci bez zbytečných průtahů pak soud nepovažuje samotnou skutečnost, že soud, vůči němuž návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu směřuje, učinil v přiměřených lhůtách všechny přípravné úkony, které musí předcházet rozhodnutí věci, ale ve věci stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci napadlé dříve. Podstatné však je, aby v tomto stavu soud neudržel řízení po příliš dlouhou dobu, což se posuzuje dle kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Jde o kritéria vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudek ze dne 16. 9. 1996, *Süßmann proti Německu*, stížnost č. 20024/92, či rozsudek ze dne 27. 6. 2000, *Frydlander proti Francii*, stížnost č. 30979/96).

[13] V případě, že nelze posuzovanou délku řízení s ohledem na popsaná kritéria nadále tolerovat, není možné návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zamítnout s odkazem na § 56 odst. 1 s. ř. s. a odůvodněním, že soud stále rozhoduje věci napadlé dříve než tu, které se týká návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Ochranu práva na projednání věci bez zbytečných průtahů totiž nelze odmítnout s poukazem na to, že práva někoho jiného jsou porušována ještě více. Zde se pak uplatní názor Ústavního soudu, že „*průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“; (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další).

[14] V nynější věci nejde o návrh, který by měl městský soud projednat a rozhodnout přednostně dle § 56 odst. 3 s. ř. s. či § 56 odst. 1 věty za středníkem s. ř. s. I při vědomí těchto skutečností v návaznosti na výše citovanou judikaturu Ústavního soudu soud shledal, že řízení před městským soudem trvá nepřiměřeně dlouho s ohledem na kritéria zmíněná v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[15] Prvním kritériem zmíněným v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích je složitost věci. Soud shledal, že věc dosahuje běžné složitosti. Jde o žalobu na vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného. Městskému soudu je k řešení předestřena pouze jedna otázka, a to zda byl žalovaný věcně příslušný k rozhodnutí ve věci. Složitost věci je zvýšena z důvodu paralelně vedeného řízení o civilní žalobě před Obvodním soudem pro Prahu 9. Tato skutečnost znamená pro městský soud komplikace zejména procesního charakteru (opakované vyžadování správního spisu, přeposílání soudních spisů apod.).

[16] Ohledně významu věci pro navrhovatele soud konstatuje, že jde o věc významnou. Podstatou věci je vyřešení vlastnických vztahů navrhovatelů k znárodněnému pozemku, jehož vrácení v restitučním řízení se navrhovatelé domáhali. Je nutno zdůraznit, že řízení před správními a soudními orgány týkající se vrácení pozemku trvají již přes 26 let (restituční nárok byl uplatněn dne 30. 12. 1992). Věc je pro navrhovatele významná též proto, že Obvodní soud pro Prahu 6 přerušil řízení o žalobě do doby vydání pravomocného rozhodnutí v řízení o správní žalobě. Na rozhodnutí v nyní posuzované věci jsou tak procesně závislá jiná řízení před obecnými soudy. Tím je významnost věci pro navrhovatele ještě umocněna.

[17] Důvodnost návrhu na určení lhůty se posuzuje též z hlediska postupu účastníků řízení. K tomuto kritériu lze uvést, že všichni účastníci řízení včas a řádně reagovali na výzvy soudu. Pouze žalovaný musel být urgován k zaslání vyjádření k žalobě a správního spisu. Nemožnost předložit správní spis však nebyla na straně žalovaného, neboť ten spis předložil soudům v občanském soudním řízení. Účastníci řízení tedy sami k prodloužení délky řízení nepřispěli.

[18] Co se týče postupu městského soudu, lze konstatovat, že v přiměřené době po obdržení žaloby činil většinu úkonů nezbytných pro uvedení věci do stavu, kdy je možno rozhodnout. Dílčí nedostatek soud spatřuje v tom, že městský soud doposud nevyzval všechny účastníky a osoby zúčastněné na řízení k vyjádření podle § 51 odst. 1 s. ř. s., tedy zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání; tuto výzvu doposud učinil pouze vůči žalovanému. Současně je však třeba zohlednit, že městský soud již o věci meritorně jednou rozhodl (usnesení o odmítnutí žaloby ze dne 11. 11. 2015). Toto rozhodnutí však Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Nutno ovšem zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti trvalo pouze přibližně tři měsíce (počítáno do vrácení spisu městskému soudu).

[19] V této souvislosti je nutno korigovat názor městského soudu obsažený v jeho vyjádření k podanému návrhu na určení lhůty. Z vyjádření soudce zpravodaje totiž lze dovodit, že za okamžik napadení žaloby městskému soudu považuje vrácení věci po rozhodnutí o kasační stížnosti, tj. 11. 3. 2016. Od tohoto data odvíjí též závěr o počtu věcí, které podané žalobě předcházejí. Takový přístup ovšem není správný. Jak již soud vyjádřil ve svých dřívějších rozhodnutích (srov. usnesení ze dne 31. 7. 2014, č. j. Aprk 34/2014 – 100), došlo-li v řízení o kasační stížnosti ke zrušení původního rozhodnutí, jímž krajský soud řízení o žalobě skončil, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, pro krajský soud z hlediska § 56 odst. 1 s. ř. s. při určení pořadí věcí, v jakém mu došly, je stále rozhodné, *kdy došla žaloba, o níž bylo vydáno původní zrušené rozhodnutí*. Rozhodný není okamžik, kdy se krajskému soudu vrátil spis od Nejvyššího správního soudu po skončení řízení o kasační stížnosti. I poté, co je původní rozhodnutí krajského či městského soudu zrušeno a věc je vrácena k dalšímu řízení, se pokračuje v původním řízení o žalobě. Nedochozí zde tak vrácením věci k zahájení nějakého nového řízení, není proto důvodu pořadí věcí ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. před krajskými soudy či městským soudem odvíjet od okamžiku, kdy se vrátil spis po provedeném přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. Naopak je stále nutné vycházet z okamžiku, kdy soud žalobu obdržel, jelikož i po zrušení původního rozhodnutí se stále rozhoduje o této podané žalobě, o níž je nutno v přiměřené době rozhodnout.

pokračování

[20] Uvedený přístup současně zároveň zabraňuje nežádoucím důsledkům praxe, na kterou poukázal soud již v usnesení ze dne 13. 3. 2013, č. j. Aprk 15/2013 - 36, ve kterém uvedl: „*Problém Nejvyšší správní soud spatřuje rovněž v systému evidence soudu napadených věcí; kriticky proto hodnotí takovou praxi, při níž poté, co je rozhodnutí krajského (městského) soudu ke kasační stížnosti stěžovatele zrušeno nadřízeným soudem a věc vrácena tomuto soudu zpět k novému rozhodnutí (at' již z důvodu nesprávného posouzení věci, z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí či jen z důvodů procesních pochybení či vad), soud přidělí věci nové jednacím číslo a věc se skutečně ocitá opět na „konci řady“.* Tato absurdita se vyjevuje tehdy, kdy se zmíněná situace opakuje; právě tímto způsobem nastává stav působící neúměrně dlouhou dobu soudního řízení jako celku, přičemž může být takovým postupem zasaženo právo účastníka na přiměřenou délku řízení.“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že je mu z úřední činnosti známo, že s praxí přidělení nového čísla jednacího těm věcem, u nichž došlo k zrušení původního rozhodnutí, se v současné době již neseťkává (to se ostatně nestalo ani v nyní posuzované věci). Důležitější však je, aby se vrácené věci automaticky nezařadily na onen pomyslný „konec řady“ s případnými negativními důsledky v citovaném judikátu naznačenými. Tomu výklad § 56 odst. 1 s. ř. s. uvedený shora zabraňuje a takový výklad odpovídá i požadavkům na projednání věci v přiměřené lhůtě obsaženým v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[21] V posuzované věci byla žaloba podána dne 25. 3. 2015, v době vrácení spisu městskému soudu po rozhodnutí o projednáváním návrhu tak bude délka řízení o žalobě dosahovat téměř čtyř let. Nutno dodat, že i v případě, kdy by soud odvíjel lhůtu od data vrácení věci po rozhodnutí o kasační stížnosti, délka řízení by činila bezmála tři roky.

[22] Při souhrnném hodnocení kritérií, jejichž prostřednictvím se hodnotí důvodnost návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, tedy lze vyjít z toho, že řízení před městským soudem trvá více než čtyři roky. Jde tedy o řízení, jehož délka přesahuje dva roky, což je hranice, při jejímž překročení je namístě velmi citlivě vážit každé z posuzovaných hledisek zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích samostatně i v jejich komplexu. K podpoře tohoto závěru lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, publ. pod č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahující se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Nejvyšší správní soud se do značné míry brání naznačené paušalizaci, avšak zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu.

[23] Lze shrnout, že projednávaná věc je průměrně složitá, pro navrhovatele má značný význam, postup navrhovatelů (resp. dalších účastníků řízení či osob na řízení zúčastněných) délku řízení podstatně neovlivnil. V postupu městského soudu sice byly shledány dílčí nedostatky, nikoli však zásadní. Vzhledem k tomu nelze délku řízení přibližně 46 měsíců považovat za přiměřenou. Soud proto návrhu na určení lhůty k rozhodnutí o žalobě vyhověl. Městskému soudu určil pro provedení tohoto procesního úkonu lhůtu do 15. 3. 2019. Tento termín byl zvolen tak, aby městský soud měl dostatečný časový prostor pro přípravu věci k meritornímu rozhodnutí.

[24] Nejvyšší správní soud poznamenává, že k určení lhůty k provedení procesního úkonu přistoupil i přesto, že městskému soudu nelze vyčítat, že při velké vytíženosti rozhoduje v souladu s § 56 s. ř. s. věci přednostní a dále nejstarší „nepřednostní“ věci. Stejně jako Ústavní soud (srov. např. nález ze dne 7. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 391/07, publikovaný jako N 122/46 SbNU 41) si soud plně uvědomuje, že jeho individuální rozhodnutí, kterým návrhu

na určení lhůty vyhoví, není systémovým řešením, neboť v případě, kdy by zdejší soud vyhověl návrhu na určení lhůty těch účastníků řízení před městským soudem, jejichž věci jsou ještě starší než věc navrhovatelčina, nedošlo by k faktickému zlepšení situace. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není totiž nástrojem, který je schopen vyřešit vysokou zátěž soudu. Soud však nemá jiný nástroj, který by mohl použít k ochraně navrhovatelů před případnými průtahy v řízení u krajských soudů či městského soudu. V nynějším řízení je jeho povinností poskytnout ochranu právům těch účastníků, kteří se na něj v individuálně určené věci se svým návrhem obrátili. Ve vztahu k otázce zachování principu rovnosti účastníků řízení před soudem, která se v dané souvislosti nabízí, lze s odkazem na výše zmíněný nálezn Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2007 (viz bod 25. nálezu), zmínit, že: „*takový princip se uplatní toliko v situaci, kdy zásab do základních práv a svobod jednotlivce lze odstranit jiným způsobem, tedy existují-li vedle zvoleného nástroje také jiné prostředky, kterými lze zabránit zásabu do základních práv a svobod.*“ Nejvyšší správní soud však jiný prostředek nemá a o návrhu na určení lhůty musí rozhodnout.

IV. Náklady řízení

[25] Podle § 174a odst. 8, věty poslední, zákona o soudech a soudcích platí, že je-li návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát. Dle § 174a odst. 5, věty druhé, zákona o soudech a soudcích se pro řízení o návrhu na určení lhůty používají přiměřeně ustanovení části první a části třetí o. s. ř., nestanoví-li zákon o soudech a soudcích jinak. V otázkách nákladů řízení o návrhu na určení lhůty neupravených v zákoně o soudech a soudcích se tedy použije o. s. ř.

[26] Dle § 151 odst. 2 o. s. ř. se výše odměny za zastupování advokátem určí na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

[27] Návrh na určení lhůty podal za osoby zúčastněné na řízení I) – III) jejich zástupce, který za každého navrhovatele učinil jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu v podobě podání návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Za jeden úkon náleží odměna v celkové výši 1.500 Kč (§ 7 bod 4., § 9 odst. 1), kterou je třeba snížit v souladu s § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20 %. Celkem jde tedy o 3.600 Kč, k nimž soud připočetl náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), kterou soud vzhledem k okolnostem věci zohlednil pouze jednou, nikoli třikrát (bylo podáno jedno podání, výdaje tedy vznikly pouze jednou). Zástupce navrhovatelů je plátcem daně z přidané hodnoty. Dle § 137 odst. 3 o. s. ř. k nákladům řízení patří též náhrada za tuto daň, která v nynějším případě činí 819 Kč (21 % z 3.900 Kč). Celková výše nákladů řízení, které navrhovatelům hradí stát, činí 4.719 Kč (3.900 + 819 Kč). Náhrada nákladů řízení bude vyplacena navrhovatelům z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejich zástupce JUDr. Emila Flegela, advokáta se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu